Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PRIITA PIKAMÄEA
přednesené dne 16. prosince 2021 [1]

Věc C-568/20

J
proti
H Limited

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko)]

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v občanských věcech – Výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Rozsah věcné působnosti – Rozhodnutí vydaná ve členském státě – Osvědčení potvrzující vykonatelnost rozhodnutí – Důvody pro odepření výkonu – Porušení veřejného pořádku dožádaného členského státu – Porušení normy unijního práva – Důvody pro odepření výkonu stanovené právem dožádaného členského státu“

1. Může soud dožádaného členského státu, kterému osoba, proti níž je namířen výkon rozhodnutí, podala návrh na odepření výkonu rozhodnutí, poté, co soud členského státu původu vydal osvědčení podle článku 53 nařízení (EU) č. 1215/2012 [2] potvrzující vykonatelnost vydaného rozhodnutí a použitelnost uvedeného nařízení, takovému návrhu vyhovět z důvodu nesprávného posouzení použitelnosti uvedeného nařízení v rozsahu, v němž řízení před soudem členského státu původu směřovalo k prohlášení vykonatelnosti rozsudků vydaných ve třetím státě? To je otázka, kterou má Soudní dvůr zodpovědět v projednávané věci.

I. Právní rámec

2. V rámci projednávané věci jsou relevantní články 2, 39, 41, 42, 45, 46, 52, a 53 nařízení č. 1215/2012.

II. Skutkový základ sporu, původní řízení a předběžná otázka

3. V návaznosti na návrh společnosti H Limited, bankovní instituce, který podala na základě dvou rozsudků vydaných v Jordánsku v roce 2013, které ukládaly J, dlužníkovi, úhradu debetního zůstatku dvou úvěrů, High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division [Vrchní soud (Anglie a Wales), oddělení Queen's Bench, Spojené království (dále jen „High Court of

[1] – Původní jazyk: francouzština.

[2] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).

Justice“)], usnesením ze dne 20. března 2019 a v rámci zkráceného řízení uložil J povinnost zaplatit společnosti H Limited částku 10 392 463 amerických dolarů (USD), navýšenou o 5 422 031,65 USD z titulu úroků a 125 000 liber šterlinků (GBP) z titulu poplatků. Uvedený soud rovněž vystavil a následně vydal osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012 (dále jen „osvědčení“).

4. Společnost H Limited podala návrh na zahájení řízení o výkonu uvedeného usnesení v Rakousku, kde má bydliště J, který na základě článků 45 a 46 nařízení č. 1215/2012 podal návrh na odepření jeho výkonu. Na podporu tohoto návrhu uplatnil porušení rakouského veřejného pořádku [3] a tvrdil, že uvedené usnesení, jehož předmětem je výkon rozsudků vydaných ve třetím státě, nepředstavuje vykonatelné rozhodnutí ve smyslu nařízení č. 1215/2012. Tvrdil, že v rámci řízení o odepření výkonu není soud dožádaného členského státu (dále jen „dožádaný soud“) vázán osvědčením vydaným soudem členského státu původu (dále jen „původní soud“).

5. V řízení v prvním stupni Bezirksgerichts Freistadt (okresní soud ve městě Freistadt, Rakousko) povolil usnesením ze dne 9. října 2019 společnosti H Limited provést výkon usnesení High Court of Justice ze dne 20. března 2019. Landesgericht Linz (zemský soud v Linci, Rakousko), jakožto odvolací soud, rozhodnutím ze dne 22. června 2020 zamítl návrh podaný J.

6. V návaznosti na mimořádný opravný prostředek podaný J proti rozhodnutí odvolacího soudu se Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) usnesením ze dne 23. září 2020 rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být ustanovení [nařízení č. 1215/2012], zejména jeho čl. 2 písm. a) a článek 39 vykládány v tom smyslu, že se o vykonatelné rozhodnutí jedná také v případě, jestliže je dlužníkovi z exekučního titulu v členském státě po zkráceném přezkumu v kontradiktorním řízení, avšak pouze pokud jde o závaznost právní moci rozsudku vydaného proti němu ve třetí zemi, uloženo zaplatit účastníku řízení, který měl úspěch v řízení vedeném ve třetí zemi, ve smyslu povinnosti, která mu byla uložena pravomocným rozsudkem vydaným ve třetí zemi, přičemž se předmět řízení v členském státě omezil na přezkum, zda nárok z tohoto vykonatelného rozsudku vůči dlužníkovi z exekučního titulu existuje?

2) V případě záporné odpovědi [na první otázku]:

Musí být ustanovení nařízení č. 1215/2012, zejména jeho článek 1, čl. 2 písm. a) a články 39, 45, 46 a 52 vykládány v tom smyslu, že výkon musí být odepřen nezávisle na existenci některého z důvodů uvedených v článku 45 nařízení č. 1215/2012, pokud posuzované rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu čl. 2 písm. a) nebo článku 39 nařízení č. 1215/2012, nebo pokud návrh, na jehož základě bylo toto rozhodnutí vydáno, nespadá v členském státě původu do oblasti působnosti nařízení č. 1215/2012?

3) V případě záporné odpovědi na první otázku a kladné odpovědi na druhou otázku:

Musí být ustanovení nařízení č. 1215/2012, zejména jeho článek 1, čl. 2 písm. a), článek 39, čl. 42 odst. 1 písm. b) a články 46 a 53 vykládány v tom smyslu, že soud dožádaného členského státu musí v řízení o návrhu na odepření výkonu již na základě informací původního soudu uvedených v osvědčení podle článku 53 nařízení č. 1215/2012 nutně vycházet z toho, že se jedná o rozhodnutí, které spadá do oblasti působnosti nařízení a musí být vykonáno?“

[3] – Bod 18 žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

III. Řízení před Soudním dvorem

7. Navrhovatelka a navrhovatel v původním řízení, německá vláda, jakož i Evropská komise předložili písemná vyjádření.

IV. Analýza

A. K rozsahu žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

8. Ačkoli předkládací rozhodnutí obsahuje tři formálně odlišné předběžné otázky, jsou podle mého názoru úzce spojeny a spadají do jedné a téže právní problematiky, a sice do problematiky podmínek, za kterých může dožádaný soud vyhovět návrhu na odepření výkonu rozhodnutí původního soudu z důvodu nepoužitelnosti nařízení č. 1215/2012, i když tento druhý soud vydal osvědčení potvrzující jeho vykonatelnost.

9. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby tyto tři otázky posoudil společně přeformulované takto:

„Musí být ustanovení nařízení č. 1215/2012 vykládána v tom smyslu, že umožňují soudu dožádaného členského státu, k němuž byl podán návrh na odepření výkonu podle článku 46 uvedeného nařízení, aby na rozdíl od posouzení soudu členského státu původu, vycházejícího z vydání osvědčení podle jeho článku 53, považoval uvedené nařízení za nepoužitelné z důvodu, že řízení před tímto druhým soudem mělo za cíl prohlásit za vykonatelné rozsudky vydané ve třetím státě ve věcech občanských a obchodních, a v důsledku toho odepřel výkon uvedeného rozhodnutí?“

10. Tato otázka vyžaduje posouzení existence vykonatelného rozhodnutí v projednávaném případě a zároveň rozsahu působnosti osvědčení, před posouzením pravomocí dožádaného soudu, k němuž byl podán návrh na odepření výkonu tohoto rozhodnutí, jak jsou definovány nařízením č. 1215/2012.

B. K existenci vykonatelného rozhodnutí ve smyslu nařízení č. 1215/2012

11. Pokud jde o uznávání a výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech v evropském justičním prostoru, hlavní inovace režimu zavedeného nařízením č. 1215/2012 spočívá nepochybně ve zrušení doložky vykonatelnosti. Článek 39 uvedeného nařízení stanoví, že „rozhodnutí vydané v některém členském státě, které je v tomto členském státě vykonatelné, je vykonatelné v jiném členském státě, aniž je vyžadováno prohlášení vykonatelnosti.“ Uvedené ustanovení musí být vykládáno ve světle bodu 26 odůvodnění uvedeného nařízení, podle něhož by mělo být rozhodnutí vydané soudy členského státu považováno za rozhodnutí vydané v dožádaném členském státě.

12. V rámci tohoto nového režimu přímé vykonatelnosti rozhodnutí hraje osvědčení vydané původním soudem prvořadou roli. Z ustanovení článku 37 ve spojení s článkem 42 nařízení č. 1215/2012 totiž vyplývá, že pro účely uznání a výkonu rozhodnutí vydaného v jednom členském státě v jiném členském státě musí navrhovatel předložit pouze vyhotovení dotyčného rozhodnutí spolu s tímto osvědčením. V souladu s čl. 42 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení toto osvědčení osvědčuje, že rozhodnutí je vykonatelné, a obsahuje výtah rozhodnutí a případně příslušné informace o nahrazovaných nákladech řízení a výpočet úroků. Toto osvědčení se

v souladu s čl. 43 odst. 1 uvedeného nařízení před jakýmkoliv výkonem rozhodnutí oznámí nebo doručí osobě, proti níž je tento výkon požadován [4]. V tomto kontextu a na výzvu generálního advokáta Bota [5] bylo osvědčení kvalifikováno Soudním dvorem jako základ pro uplatnění zásady přímého výkonu vydaných rozhodnutí ve členských státech, který dotčenému rozhodnutí umožňuje volný pohyb v evropském justičním prostoru [6].

13. Za účelem získání uvedeného osvědčení se musí navrhovatel obrátit na původní soud, tedy soud, který vydal rozhodnutí, jehož výkon je navrhován [7], který je nejlépe seznámen se sporem a po obsahové stránce je nejlépe schopen potvrdit, že rozhodnutí je vykonatelné. Vydáním takového osvědčení v soudním řízení [8] původní soud implicitně potvrzuje, že rozsudek, který musí být uznán a vykonán v jiném členském státě, spadá do působnosti nařízení č. 1215/2012, jelikož vydání osvědčení je možné pouze za této podmínky. Proto v situaci, kdy se soud, který vydal rozhodnutí, které má být vykonáno, ve fázi rozsudku nevyjádřil k použitelnosti nařízení č. 1215/2012, musí tento soud ve fázi vydání uvedeného osvědčení ověřit, zda spor spadá do působnosti uvedeného nařízení [9].

14. V projednávaném případě je nesporné, že původní soud vydal a vystavil osvědčení na základě svého usnesení ze dne 20. března 2019, které tedy spadalo do působnosti nařízení č. 1215/2012. Za těchto okolností existuje *a priori* vykonatelné rozhodnutí vydané v členském státě [10] ve smyslu čl. 2 písm. a) a článku 39 nařízení č. 1215/2012, na které se vztahuje režim přímého výkonu stanovený uvedeným nařízením, což je skutkový stav zavazující dožádaný soud.

15. Otázka vznesená v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce je ve skutečnosti otázkou podmínek, za kterých tento soud může zpochybnit takovou situaci z důvodu údajně nesprávného posouzení použitelnosti nařízení č. 1215/2012, čímž by vydání osvědčení bylo stiženo vadou. Z této žádosti vyplývá, že předkládající soud má za to, že přezkum této otázky může vést k odepření výkonu, aniž by byl konstatován kterýkoli z důvodů pro zamítnutí uvedených v článku 45 nařízení č. 1215/2012.

C. K možnosti odepření výkonu z důvodu nepoužitelností nařízení č. 1215/2012

16. Vyřešení výše uvedené problematiky spočívá na analýze právního režimu odepření výkonu zavedeného nařízením č. 1215/2012. Předkládající soud a německá vláda na podporu tvrzení o možném přezkumu posouzení použitelnosti uvedeného nařízení provedeného původním soudem odkazují na judikaturu Soudního dvora týkající se přezkumu osvědčení podle článku 54 nařízení (ES) č. 44/2001 [11].

4 – Rozsudek ze dne 28. února 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 36).

5 – Stanovisko ve věci Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2018:863, bod 44).

6 – Rozsudek ze dne 28. února 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, body 37 a 39).

7 – Článek 2 písm. f) nařízení č. 1215/2012.

8 – Rozsudek ze dne 4. září 2019, Salvoni (C-347/18, EU:C:2019:661, bod 31).

9 – Rozsudek ze dne 28. února 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, body 38 a 40).

10 – Podle čl. 67 odst. 2 písm. a) dohody o vystoupení Spojeného království Velké Británie a Severního Irska z Evropské unie a z Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. Věst. 2019, C 384 I, s. 1) a s ohledem na datum jejího přijetí, tedy 20. března 2019, sporné usnesení vydané anglickým soudem nepředstavuje rozhodnutí třetího státu.

11 – Nařízení Rady ze dne ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

1. K relevanci judikatury týkající se přezkumu osvědčení podle článku 54 nařízení č. 44/2001

17. Je třeba připomenout, že nařízení č. 44/2001 ukládalo navrhovateli výkonu, aby předem požádal o vydání prohlášení vykonatelnosti soudem nebo orgánem dožádaného členského státu. K této žádosti mělo být přiloženo vyhotovení dotčeného rozhodnutí a případně osvědčení podle článku 54 nařízení č. 44/2001, přičemž oba tyto dokumenty měly být podle bodu 17 odůvodnění uvedeného nařízení předmětem zcela formální kontroly. Soudní dvůr rozhodl, že orgány dožádaného členského státu se musí v první fázi řízení omezit na kontrolu splnění těchto formálních náležitostí pro účely vydání prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí a ve druhé fázi řízení posoudit opodstatněnost opravného prostředku případně podaného povinnou osobou ve vykonávacím řízení proti tomuto prohlášení s ohledem na důvody napadení uvedené v článcích 34 a 35 nařízení č. 44/2001 [12].

18. V této souvislosti bylo upřesněno, že soudu dožádaného členského státu nic nebrání ověřit správnost informací o skutkovém stavu obsažených v osvědčení. Je třeba zdůraznit, že tento přezkum byl odůvodněn skutečností, že vzhledem k tomu, že autor osvědčení nebyl nutně totožný s autorem původního rozhodnutí, měly tytéž informace čistě indikativní povahu s čistě informativní hodnotou. Posledně uvedená úvaha vyplývala rovněž z případné povahy předložení uvedeného osvědčení, neboť soud dožádaného členského státu, příslušný k vydání prohlášení vykonatelnosti, mohl přijmout rovnocenný doklad [13].

19. Kromě velmi omezeného rozsahu takto popsaného přezkumu nemůže být tato judikatura *mutatis mutandis* uplatněna v projednávané věci, natož pak extrapolací, neboť nový režim uznávání a výkonu vyplývající z nařízení č. 1215/2012 se značně liší od svého předchůdce. Uvedené nařízení tak zrušilo fázi předcházející výkonu prohlášení vykonatelnosti v dožádaném členském státě, učinilo povinným předání osvědčení osvědčujícího vykonatelnost rozhodnutí, jehož vydání bylo svěřeno pouze původnímu soudu, který nejlépe zná spor, a neobsahuje žádný bod odůvodnění rovnocenný bodu 17 odůvodnění nařízení č. 44/2001.

20. Soudní dvůr v bodě 35 rozsudku Weil [14] jednoznačně konstatoval, že v řízení o výkonu rozhodnutí podle nařízení č. 44/2001 „stejně jako v případě výkonu podle nařízení č. 1215/2012 nemůže soud v dožádaném členském státě *ex post* ověřovat, zda žaloba, která vedla k rozhodnutí, jehož výkon je požadován, spadá do působnosti nařízení č. 44/2001, neboť toto nařízení taxativně stanoví důvody, z nichž lze napadnout prohlášení vykonatelnosti tohoto rozhodnutí“.

21. Obsah tohoto bodu vyvolává vážné otázky, které podle mého názoru vylučují jeho zohlednění v projednávané věci. Uvádím, že se dotčený bod zabývá problematikou, která nebyla přímo dotčena předběžnou otázkou, a sice výkladem článku 54 nařízení č. 44/2001 pro účely určení existence přezkumu ze strany příslušného orgánu ohledně použitelnosti uvedeného nařízení před vydáním osvědčení podle tohoto ustanovení. Jeho obsah podle mého názoru představuje nadbytečný důvod pro řešení, které již bylo odůvodněno v bodě 33 dotčeného rozsudku.

[12] – Rozsudek ze dne 6. září 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, body 28 až 31).

[13] – Rozsudek ze dne 6. září 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, body 35 a 36).

[14] – Rozsudek ze dne 6. června 2019, Weil (C-361/18, EU:C:2019:473).

22. V každém případě nařízení č. 1215/2012 nebylo *ratione temporis* použitelné a pouhý odkaz na něj v rámci srovnávacího posouzení bez jakéhokoli vysvětlení nemůže být považován za užitečný precedent, který by mohl ukončit debatu o rozsahu pravomocí dožádaného soudu, a to tím spíše, že režimy uznávání a výkonu rozhodnutí zavedené nařízeními č. 44/2001 a č. 1215/2012 jsou značně odlišné [15].

2. K důvodům pro odepření výkonu stanoveným nařízením č. 1215/2012

a) Úvodní poznámky

23. Úvodem považuji za nezbytné formulovat několik poznámek týkajících se relativně složitého právního režimu odepření výkonu zavedeného nařízením č. 1215/2012.

24. Zaprvé v odborné literatuře lze vysledovat, že v rámci nařízení č. 1215/2012 přísluší reagovat odsouzené osobě a podat návrh na odepření výkonu s uplatněním důvodu přípustného podle uvedeného nařízení, a že bez reakce dotčené osoby nebude rozsudek nijak přezkoumáván [16], což vedlo k závěru o „zcela privatizovaném" přezkumu rozsudků [17]. V tomtéž sporu Soudní dvůr rozhodl, že režim uznávání a výkonu soudních rozhodnutí zavedený nařízením č. 1215/2012 spočívá na zrušení doložky vykonatelnosti, což znamená, že příslušný soud dožádaného státu nevykonává žádný přezkum, přičemž pouze osoba, proti níž je výkon navrhován, může v tomto ohledu bránit výkonu rozhodnutí, které se jí týká [18]. Zdá se tedy, že ve vztahu k návrhu na odepření výkonu a k řízení, které je tím zahájeno, upravenému v oddíle 3 kapitoly III nařízení č. 1215/2012, a tím spíše v případě neexistence takového návrhu, nemá dožádaný soud žádnou posuzovací pravomoc ohledně rozhodnutí a osvědčení vydaných původním soudem [19].

25. Zadruhé je třeba připomenout, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, která má v unijním právu zásadní význam, zejména pokud jde o prostor svobody, bezpečnosti a práva, každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo a zejména základní práva uznaná unijním právem. Jak vyplývá z bodu 26 odůvodnění nařízení č. 1215/2012, nařízením zavedený režim uznávání a výkonu je založen právě na vzájemné důvěře ve výkon spravedlnosti v rámci Unie. Taková důvěra zejména vyžaduje, aby soudní rozhodnutí vydaná v jednom členském státě byla bez dalšího uznávána a vykonávána v jiném členském státě. V tomto režimu musí být ustanovení nařízení č. 1215/2012,

[15] – Podle ustálené judikatury vzhledem k tomu, že nařízení č. 1215/2012 zrušuje a nahrazuje nařízení č. 44/2001, platí výklad ustanovení posledně uvedeného nařízení podaný Soudním dvorem rovněž pro nařízení č. 1215/2012, ale pouze pokud lze ustanovení těchto dvou nástrojů unijního práva kvalifikovat jako „rovnocenná" [rozsudek ze dne 28. února 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 45)], což v projednávané věci není případ ustanovení vztahujících se k osvědčení.

[16] – Ferrand, F., „Reconnaissance et exécution des jugements européens en matière civile et commerciale", *Droit et pratique de la procédure civile*, Dalloz action, chap. 541-243.

[17] – D'Avout, L., „L'efficacité internationale des jugements après la refonte du règlement ‚Bruxelles I' ", *Revue internationale de droit processuel*, sv. 5, č. 2, 2015, s. 258.

[18] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2019, Gradbeništvo Korana (C-579/17, EU:C:2019:162, bod 36). Druhá zmínka o výrazu „uznání" v bodě 36 uvedeného rozsudku se mi nezdá správná a její znění nebylo reprodukováno, jelikož o odepření uznání rozhodnutí může požádat kterákoli dotčená strana v souladu s článkem 45 nařízení č. 1215/2012.

[19] – Vyvstává otázka, zda judikatura Soudního dvora neimplikuje konstatování úzce vymezené pravomoci dožádaného soudu, jelikož tento soud může zkoumat pouze důvody odepření výkonu uplatněné navrhovatelem, s vyloučením jakéhokoliv uplatnění bez návrhu. Podotýkám však, že čl. 47 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 stanoví, že postup pro odepření výkonu se v rozsahu, v němž se na něj nevztahuje toto nařízení, řídí právem dožádaného členského státu. Po předložení návrhu na odepření výkonu a zahájení řízení o opravném prostředku jsou tedy výsady soudu dožádaného členského státu, a konkrétně možnost či povinnost zkoumat z úřední povinnosti důvod pro odepření výkonu, určeny procesními pravidly tohoto státu.

která taxativně [20] uvádějí důvody, které mohou být namítány proti uznání nebo výkonu rozhodnutí, vykládána restriktivně, jelikož představují překážku uskutečnění jednoho ze základních cílů uvedeného nařízení [21].

26. Pět důvodů pro odepření se týká zjevného rozporu s veřejným pořádkem dožádaného členského státu, neexistence včasného doručení návrhu na zahájení řízení, je-li vydán rozsudek pro zmeškání, neslučitelnosti s rozhodnutím vydaným mezi týmiž účastníky v dožádaném členském státě, neslučitelnosti se dřívějším rozhodnutím vydaným v jiném státě, jakož i porušení určitých pravidel příslušnosti soudem členského státu původu. Tento taxativní výčet neobsahuje zmínku o použitelnosti nařízení č. 1215/2012 nebo porušení čl. 2 písm. a) a článku 39 uvedeného nařízení, jenž požaduje, aby rozhodnutí, jehož výkon je navrhován, bylo vydáno v členském státě.

27. Zatřetí z nařízení č. 1215/2012 vyplývá, že evropský zákonodárce předvídal koexistenci dvou druhů důvodů pro odepření výkonu, a to jednak těch, které jsou obecně uvedeny v čl. 41 odst. 2 uvedeného nařízení, jako „důvody pro odepření nebo odložení výkonu podle práva dožádaného členského státu“, a jednak důvodů uvedených v článku 45 uvedeného nařízení, který je třeba vykládat ve spojení s jeho článkem 46, přičemž tyto důvody jsou spojeny s potřebnou slučitelností prvně uvedených důvodů s těmi druhými. Vzhledem ke skloubení takto zvolenému zákonodárcem považuji za vhodné přezkoumat nejprve důvody pro odepření výkonu vyplývající z ustanovení článku 45 ve spojení s článkem 46 uvedeného nařízení, a konkrétně důvod týkající se rozporu s vnitrostátním veřejným pořádkem dožádaného členského státu, který je relevantní v projednávané věci a který byl uplatněn [22].

b) K důvodu pro odepření výkonu uvedenému v článku 45 nařízení č. 1215/2012 vycházejícímu z rozporu s veřejným pořádkem dožádaného členského státu

28. Pokud jde o pojem „veřejný pořádek“ uvedený v čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, tento pojem musí být vykládán restriktivně, jelikož představuje překážku uskutečnění jednoho ze základních cílů uvedeného nařízení a může se uplatnit pouze ve výjimečných případech. Ačkoli je členským státům v zásadě ponechána volnost určit podle výhrady obsažené v uvedeném ustanovení požadavky vyplývající z jejich veřejného pořádku v souladu s jejich vnitrostátními pojetími, spadá určení mezí tohoto pojmu do výkladu uvedeného nařízení. Proto Soudnímu dvoru nepřísluší definovat obsah veřejného pořádku smluvního státu, přísluší mu nicméně kontrolovat meze, v jejichž rámci může soud smluvního státu uvedený pojem použít, aby neuznal rozhodnutí vydané soudem jiného členského státu [23].

29. V tomto ohledu je třeba připomenout, že tím, že článek 52 nařízení č. 1215/2012 stanoví zákaz přezkoumávání cizího rozhodnutí ve věci samé, zakazuje soudu dožádaného členského státu odepřít uznání nebo výkon tohoto rozhodnutí jen proto, že existuje rozdíl mezi právním pravidlem použitým soudem členského státu původu a právním pravidlem, které by byl použil soud dožádaného členského státu, kdyby mu byl spor předložen. Stejně tak nemůže soud dožádaného členského státu přezkoumávat správnost právních nebo skutkových posouzení, která provedl soud členského státu původu. V důsledku toho je uplatnění výhrady veřejného pořádku přípustné pouze v případě, v němž by uznání nebo výkon rozhodnutí vydaného v jiném členském

[20] – Rozsudky ze dne 6. září 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, bod 31), a ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 46).

[21] – Obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, body 40 a 41).

[22] – Viz bod 18 předkládacího rozhodnutí.

[23] – Obdobně viz rozsudek ze dne 25. května 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, body 38 až 40).

státě nepřijatelným způsobem narušovaly právní řád dožádaného členského státu, tím, že by zasahovaly do některé základní zásady. Aby byl respektován zákaz přezkoumávání cizího rozhodnutí ve věci samé, musel by zásah představovat zjevné porušení právního pravidla považovaného v právním řádu dožádaného členského státu za zásadní, nebo práva, které je v tomto právním řádu uznáváno za základní [24].

30. Právě s ohledem na tyto úvahy je třeba zkoumat, zda skutečnosti uvedené předkládajícím soudem mohou prokázat, že výkon usnesení High Court of Justice ze dne 20. března 2019 představuje zjevné porušení rakouského veřejného pořádku ve smyslu čl. 45 odst. 1 nařízení č. 1215/2012. Uvedené skutečnosti se týkají porušení hmotněprávního pravidla, a sice zjevně nesprávného použití čl. 2 písm. a) a článku 39 uvedeného nařízení, který vyžaduje, aby rozhodnutí, jehož výkon je navrhován, bylo vydáno v členském státě, a tím určuje věcnou působnost uvedeného aktu, pokud jde o dotčená rozhodnutí, a to z důvodu nedělitelného právního celku, který tvoří uvedené rozhodnutí a k němu připojené osvědčení.

31. Soudní dvůr již rozhodoval o situaci, ve které je tvrzeno zjevné porušení pravidla unijního práva, a připustil ověření existence takového porušení s ohledem na začlenění unijního práva do právního řádu členských států a úkol vnitrostátního soudu, který je obecným soudem Evropské unie, zajistit účinné uplatňování norem unijního práva. Z tohoto důvodu Soudní dvůr uvedl, že výhrada veřejného pořádku se má uplatnit, pokud by dotčené nesprávné právní posouzení znamenalo, že uznání nebo výkon v projednávaném případě by vedl ke zjevnému porušení zásadního právního pravidla v unijním právním řádu, a tedy v uvedeném členském státě [25].

1) Ke zjevnému porušení pravidla unijního práva

32. Předkládající soud, který vychází ze znění rozsudku Soudního dvora Owens Bank [26], má za to, že nařízení č. 1215/2012 se nemůže použít na rozhodnutí původního soudu na základě návrhu na výkon rozsudků, které byly vydány ve třetím státě (*actio judicati*) a vychází ze zběžného přezkumu spočívajícího v ověření, zda tyto rozsudky opravdu uložily dlužníkovi povinnost zaplatit určitou částku bance poskytující úvěr, aniž je právní vztah, z něhož vychází dluh uznaný těmito rozsudky, předmětem meritorního přezkumu. V uvedeném rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že úmluva ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [27], ve znění pozdějších předpisů, se nevztahuje na řízení, ani na problémy, které vznikají v rámci řízení ve smluvních státech ve věci uznání a výkonu rozsudků v občanských a obchodních věcech vydaných ve třetích státech. Mám za to, že toto řešení je třeba uplatnit i v projednávané věci.

33. Nejprve je třeba připomenout, že ze samotného znění čl. 2 písm. a) a článku 39 nařízení č. 1215/2012 vyplývá, že postupy uznávání a výkonu podle kapitoly III uvedeného nařízení se uplatní pouze v případě rozhodnutí vydaných ve členském státě. Pokud jde o pravidla pro určení příslušnosti, je třeba konstatovat, že ustanovení kapitoly II nařízení č. 1215/2012, přijatá na základě článku 81 SFEU jako nezbytná pro řádné fungování vnitřního trhu, nestanoví místo soudu v řízeních o uznávání a výkonu rozsudků vydaných ve třetím státě [28].

[24] – Obdobně viz rozsudek ze dne 25. května 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, body 41 a 42).

[25] – Rozsudek ze dne 16. července 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, bod 48 a 50).

[26] – Rozsudek ze dne 20. ledna 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13).

[27] – Úř. věst. 1972, L 299, s. 32.

[28] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, body 17 a 23).

34. Dále je třeba provést přezkum předmětu řízení zahájeného před původním soudem, a to za účelem určení, zda toto řízení mělo za cíl vytvořit podmínky pro nucený výkon soudního rozhodnutí vydaného v občanské či obchodní věci ve třetím státě [29]. V tomto ohledu skutečnosti uvedené předkládajícím soudem, připomenuté dříve v tomto stanovisku, podle mého názoru odůvodňují kladnou odpověď [30].

35. Ačkoli odpůrce v původním řízení nesouhlasí s tím, jak předkládající soud popisuje původní řízení, uznává nicméně jednoznačně, že jde skutečně o návrh podléhající zvláštním procesním pravidlům *common law*, která se zakládají na pravomocných soudních rozhodnutích třetího státu a která umožňují souhrnný rozsudek vydaný v neúplném řízení v rozsahu, v němž obhajoba nemá reálnou šanci na úspěch [31]. Kromě odkazů na judikaturu Soudního dvora týkající se samotného pojmu „rozhodnutí“, pokud jde o jeho podstatu, jsou úvahy, podle kterých původní řízené mělo kontradiktorní povahu a původní soud přezkoumal výhrady dlužníka (neexistence aktivní legitimace, procesní podvod, vada plné moci advokáta úvěrové instituce a tvrzení započtení pohledávek) v rámci posouzení účelu řízení irelevantní [32]. Tvrzení úvěrové instituce, podle kterého jordánské rozsudky nebyly vykonatelné ve Spojeném království a v Rakousku, podle mého názoru jen potvrzuje závěr, podle něhož řízení vedené před původním soudem mělo za cíl vytvořit v uvedeném prvním státě podmínky pro nucený výkon uvedených rozsudků.

36. Za těchto okolností jsou rozhodnutí původního soudu a osvědčení, které jej doprovází, jež dohromady tvoří neoddělitelný právní celek, stižena zjevným porušením čl. 2 písm. a) a článku 39 nařízení č. 1215/2012. Zbývá určit, zda jsou uvedená pravidla zásadní povahy, jak vyžaduje judikatura Soudního dvora.

2) K zásadní povaze dotčené právní normy

37. Podotýkám, že na rozdíl od rozsudku Diageo Brands se pochybení, kterého se dopustil původní soud, netýká hmotněprávního ustanovení, které je součástí směrnice o minimální harmonizaci, jejímž cílem je částečně sblížit různé právní předpisy členských států v oblasti ochranných známek [33], ale týká se ustanovení nařízení. V tomto ohledu bod 6 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 uvádí, že za účelem dosažení volného pohybu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech je nezbytné a vhodné, aby se pravidla upravující příslušnost, uznávání a výkon soudních rozhodnutí řídila právním nástrojem Unie, který by byl závazný a přímo použitelný.

[29] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. ledna 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, bod 13).

[30] – V bodě 10 svého vyjádření Komise uvedla, že usnesení vydané původním soudem bylo vydáno ve zkráceném řízení týkajícím se výkonu dvou rozsudků vydaných v Jordánsku. V bodě 36 uvedeného vyjádření rovněž uvedla, že předmět řízení vedeného tímto soudem se omezuje na přezkum existence platební povinnosti vůči osobě, která podala návrh na výkon rozhodnutí, vyplývající z pravomocného rozsudku.

[31] – Viz body 16, 25 a 27 vyjádření společnosti H Limited. Posledně uvedený dodává (bod 20), že dotčené řízení *common law* upravuje přezkum týkající se veřejného pořádku, práva být vyslechnut při zahájení řízení a nepřímé příslušnosti cizího soudu, což posiluje konstatování, že toto řízení je postaveno na roveň řízení o prohlášení vykonatelnosti. Tyto údaje odpovídají analýze řízení o uznání a výkonu rozhodnutí podle *common law* ve Spojeném království obsažené ve zprávě vypracované M. Schlosserem k úmluvě ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska k Úmluvě o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, jakož i v protokolu o jejím výkladu Soudním dvorem (Úř. věst. 1979, C 59, s. 71, body 6 a následující).

[32] – Tyto námitky odpovídají problémům neoddělitelným od exekučního řízení, do něhož spadají. Připomínám, že Soudní dvůr rozhodl v rozsudku ze dne 20. ledna 1994, Owens Bank (C-129/92, EU:C:1994:13, body 29 až 37), že Bruselská úmluva není použitelná na řízení, „ani na problémy, které vznikají v rámci řízení“ vedených ve smluvních státech ve věci uznávání a výkonu rozsudků vydaných ve třetích státech.

[33] – Rozsudek ze dne 16. července 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471, bod 51).

38. Nařízení č. 1215/2012, jehož právním základem je čl. 67 odst. 4 SFEU mající za cíl usnadnění přístupu ke spravedlnosti, zejména prostřednictvím zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí, tedy směruje v oblasti spolupráce ve věcech občanských a obchodních k posílení zjednodušeného a účinného režimu kolizních norem, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, kterýžto režim byl založen právními nástroji, v jejichž kontinuitě se toto nařízení nachází, aby byla usnadněna soudní spolupráce za účelem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [34]. Článek 2 písm. a) a článek 39 nařízení č. 1215/2012 určující jeho působnost ve vztahu k dotčeným soudním rozhodnutím musí být podle mého názoru považovány za zásadní v rozsahu, v němž je jejich dodržování nezbytné pro dosažení výše uvedených cílů Evropské unie [35].

39. Připomínám, že pojem „veřejný pořádek“ ve smyslu čl. 45 odst. 1 uvedeného nařízení má za cíl chránit právní zájmy, které jsou vyjádřeny v právní normě a kterými jsou v projednávaném případě zachování a rozvoj evropského prostoru svobody, bezpečnosti a práva, jenž podporuje volný pohyb soudních rozhodnutí nezbytný pro řádné fungování vnitřního trhu [36]. Přitom zavedení režimu výkonu rozhodnutí vytvořeného za účelem řádného fungování Evropské unie a vnitřního trhu nemůže vést z důvodu původní aplikační vady k povinnosti členského státu vykonat rozsudek vydaný ve třetím státě, ačkoli podmínky pro jeho výkon nejsou případně splněny s ohledem na mezinárodní veřejný pořádek dožádaného členského státu, čímž by byla této vadě přiznána plná účinnost.

40. Nezdá se mi, že by navrhované řešení [37] bylo v rozporu s režimem zavedeným nařízením č. 1215/2012. Na jedné straně, ačkoli je nesporné, že nařízení č. 1215/2012 je založeno na zásadě přímého výkonu rozhodnutí odůvodněné vůlí evropského zákonodárce snížit délku trvání a náklady přeshraničních sporů, tento akt nicméně stanovil zachování [38] a určitým způsobem posílení [39] kontrolního úkolu svěřeného dožádanému členskému státu. Na druhé straně „pojistný ventil“ spočívající v možném přezkumu použitelnosti nařízení č. 1215/2012 v rámci přezkumu souladu rozhodnutí s veřejným pořádkem dožádaného členského státu zdaleka neoslabuje vzájemnou důvěru členských států v oblasti výkonu spravedlnosti, ale chrání její vysokou úroveň.

[34] – Rozsudek ze dne 9. března 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, bod 53).

[35] – Obdobně viz rozsudek ze dne 1. června 1999, Eco Swiss (C-126/97, EU:C:1999:269, bod 36).

[36] – V tomto smyslu vit rozsudek ze dne 23. října 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 56).

[37] – Skutečnosti obsažené v předkládacím rozhodnutí by mohly odhalit porušení jiného základního pravidla unijního práva, a sice zásady zákazu podvodného jednání a zneužití práva, která je obecnou zásadou unijního práva, již musí jednotlivci dodržovat. Podle Soudního dvora použití unijní právní úpravy totiž nemůže být rozšířeno až do té míry, aby zahrnovalo i jednání činěné s cílem získat podvodně nebo zneužívajícím způsobem výhody stanovené unijním právem [rozsudek ze dne 28. října 2020, Kreis Heinsberg (C-112/19, EU:C:2020:864, bod 46)]. Konstatování podvodu spočívá na souboru shodujících se indicií, které prokazují naplnění jak objektivní, tak subjektivní stránky. V projednávaném případě je objektivním prvkem na jedné straně skutečnost, že podmínky pro použití nařízení č. 1215/2012, pokud jde o dotyčná rozhodnutí, nejsou splněny. Na druhé straně je subjektivní prvek tvořen záměrem společnosti H Limited obejít tyto podmínky nebo se těmto podmínkám vyhnout prostřednictvím řízení, jehož cílem je v členském státě bez zjevného vztahu s J vytvořit podmínky nuceného výkonu dvou jordánských rozsudků za účelem získání výhody spojené s použitím tohoto nařízení, tedy přímého výkonu uvedených rozhodnutí v Rakousku, kde má bydliště J. Tento stav lze postavit na roveň pojmu „dvojí prohlášení vykonatelnosti“.

[38] – Je třeba zdůraznit, že návrh nařízení Komise o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (COM/2010/0748 final) obsahoval kromě zrušení prohlášení vykonatelnosti i zrušení zjevného porušení veřejného pořádku dožádaného členského státu, jakožto důvodu pro nevykonání rozhodnutí přijatého v členském státě původu. S ohledem na vášnivé diskuse vyvolané druhým návrhem a na výhrady jednotlivých členských států evropský zákonodárce nakonec od tohoto návrhu upustil.

[39] – Viz čl. 41 odst. 2 nařízení č. 1215/2012, pokud jde o možné uplatnění důvodů pro odepření výkonu nebo přerušení výkonu stanovených právem dožádaného členského státu.

3) K požadavku vyčerpání opravných prostředků v členském státě původu

41. Je nesporné, že bod 64 rozsudku Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), podle kterého s výhradou zvláštních okolností, jež by využití opravných prostředků v členském státě původu příliš ztížily nebo znemožnily, jsou právní subjekty povinny využít v tomto členském státě všechny dostupné opravné prostředky, aby předem zabránily porušení veřejného pořádku, je nejednoznačný, pokud jde o určení jeho přesného dosahu. Na rozdíl od toho, co mohlo být uvedeno, výše uvedené úvahy nemohou být analyzovány jako vyjádření předběžné podmínky pro přezkum důvodu vycházejícího z narušení veřejného pořádku. V tomto ohledu stačí vycházet z jednoznačného znění bodu 68 uvedeného rozsudku, který uvádí, že když soud dožádaného státu ověřuje, zda „mohlo dojít ke zjevnému porušení veřejného pořádku tohoto státu, musí zohlednit" skutečnost, že s výhradou zvláštních okolností, jež by využití opravných prostředků v členském státě původu příliš ztížily nebo znemožnily, jsou právní subjekty povinny využít v tomto členském státě všechny dostupné opravné prostředky, aby předem zabránily takovému porušení. Požadavek vyčerpání opravných prostředků v členském státě původu je pouze jedním prvkem posouzení důvodu pro odepření vycházejícího z rozporu s veřejným pořádkem [40].

42. Druhou otázkou vznesenou judikaturou Soudního dvora je otázka jejího dosahu, pokud jde o dotčený veřejný pořádek, procesní nebo hmotněprávní. Je nutno konstatovat, že uvedený rozsudek je založen na dvou jasně odlišných prvcích týkajících se jednak porušení dotčeného hmotněprávního pravidla a jednak procesních záruk. Vývoj týkající se vyčerpání opravných prostředků přitom spadá výlučně pod přezkum tohoto druhého prvku. Přínos uvedeného rozsudku mohl být správně popsán jako zobecnění ověření výkonu opravných prostředků v členském státě původu [41], k němu již došlo ve věcech týkajících se tvrzení o zjevném porušení práva na spravedlivý proces, a tudíž procesního veřejného pořádku [42]. Mám za to, že hmotněprávní mezinárodní veřejný pořádek dožádaného členského státu vyjadřuje, dnes silněji než jeho procesní protějšek, základní hodnoty vlastní uvedenému státu převedené do právních pravidel či zásad, které nejsou nutně sdíleny členským státem původu. Může se tedy jevit jako nevhodné požadovat po soudu členského státu původu, aby hájil tyto hodnoty a odvíjel od nich závěr o zjevnosti zásahu do veřejného pořádku dožádaného členského státu.

43. Zbývá uvést, že v případě tvrzení o porušení pravidla unijního práva ztrácí tato argumentace svou relevanci [43], což podle mého názoru znamená, že dožádaný soud ověří vyčerpání opravných prostředků v členském státě původu. V tomto ohledu je třeba ověřit existenci zvláštních okolností, které nadměrně ztěžují nebo znemožňují jejich využití, a to i proti aktu o vydání osvědčení přijatému v řízení, které má soudní povahu. Podotýkám, že odkazem na původní řízení v členském státě původu Komise v bodě 29 svého vyjádření uvádí, že návrh na vyhovění podanému výjimečnému kasačnímu opravnému prostředku byl anglickým odvolacím soudem zamítnut.

[40] – Tento výklad je potvrzen rozsudkem ze dne 25. května 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349, body 46 a 54). V bodě 54 tohoto rozsudku Soudní dvůr jasně spojuje závěr o neexistenci zjevného porušení veřejného pořádku dožádaného členského státu s konstatováním možnosti dotčených procesních subjektů uplatnit svá procesní práva před soudem členského státu původu.

[41] – Pailler L., *Journal du droit international* (Clunet) č. 4, říjen 2016, 20.

[42] – Viz rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Gambazzi (C-394/07, EU:C:2009:219, body 42 až 45), a ze dne 6. září 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, bod 61). V rozsudku ze dne 25. května 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349), se ověření požadavku uplatnění všech opravných prostředků v členském státě původu provádí ještě s ohledem na určení zjevného rozporu s formálním veřejným pořádkem.

[43] – Připomeňme zde začlenění unijního práva do právního řádu členských států a poslání vnitrostátního soudu, obecného soudu Evropské unie, zajistit účinné uplatňování norem unijního práva.

3. K důvodům pro odepření výkonu uvedeným v čl. 41 odst. 2 nařízení č. 1215/2012

44. Vzhledem k tomu, že předkládající soud se táže na možnost odepřít výkon rozhodnutí nezávisle na zjištění některého z důvodů uvedených v článku 45 nařízení č. 1215/2012, je třeba analyzovat čl. 41 odst. 2 uvedeného nařízení, podle kterého „bez ohledu na odstavec 1 se důvody pro odepření nebo odložení výkonu podle práva dožádaného členského státu uplatní pouze tehdy, nejsou-li neslučitelné s důvody uvedenými v článku 45“. Řekněme si upřímně, že znění uvedeného ustanovení se nevyznačuje přesností a vykazuje určitou nejednoznačnost z důvodu použití výrazu „důvody pro odepření výkonu“, který odkazuje na formulaci článků 45 a 46 nařízení č. 1215/2012 [44], přičemž nezbytnost přiznat čl. 41 odst. 2 tohoto nařízení užitečný účinek s sebou zjevně nese to, že důvody uvedené v těchto různých ustanoveních nejsou totožné.

45. Článek 41 nařízení č. 1215/2012 spadá do oddílu 2 kapitoly III věnovaného výkonu, který se liší od oddílu týkajícího se odepření výkonu, a uvádí, že řízení o výkonu se řídí právem dožádaného členského státu. Rozhodnutí vydané v některém členském státě, které je vykonatelné v dožádaném členském státě, je v dožádaném členském státě vykonáno za stejných podmínek jako rozhodnutí v něm vydaná. Evokuje se tak řízení o výkonu v pravém slova smyslu, které může osoba, v jejíž prospěch byl vydán původní rozsudek, přímo uplatnit poté, co bylo příslušnému orgánu pověřenému výkonem předáno vyhotovení rozhodnutí a osvědčení, pokud nebyl podán návrh na odepření výkonu nebo v návaznosti na zamítnutí návrhu dožádaným soudem.

46. Právě s ohledem na tento procesní rámec je třeba chápat obsah důvodů pro odepření výkonu uvedených v čl. 41 odst. 2 nařízení č. 1215/2012, což je obzvláště citlivý úkol z důvodu velké pestrosti vnitrostátních právních úprav, které upravují provádění vykonávacích opatření a námitky, které by vůči nim mohly být vzneseny. Příkladem lze odkázat na spory týkající se možnosti zabavit určitý majetek nebo peněžité částky, výše dluhu v důsledku plateb nebo započtení, k nimž došlo po vydání odsuzujícího rozsudku, nesrovnalostí, které mohou mít vliv na exekuční úkony, ale také existence samotného titulu z důvodu účinků promlčení nebo jeho vykonatelnosti.

47. Je třeba zdůraznit, že uplatnění neharmonizovaných důvodů pro odepření výkonu podle čl. 41 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 je dvojitě regulováno jednak zákazem přezkumu ve věci samé rozhodnutí vydaného v členském státě původu, který je stanoven v článku 52 uvedeného nařízení [45], a jednak požadavkem slučitelnosti s harmonizovanými důvody vyjmenovanými v článku 45 uvedeného nařízení v taxativním seznamu, který nezahrnuje nedodržení věcné působnosti uvedeného aktu původním soudem [46].

48. Připomeňme, že konstatování důvodu pro odepření výkonu uvedeného v posledně uvedeném článku vede k úplné „neutralizaci“ rozhodnutí původního soudu, jelikož toto rozhodnutí nemůže mít účinky v dožádaném členském státě, a být tedy předmětem jakéhokoliv opatření k výkonu. Za účelem dodržení taxativní povahy důvodů uvedených v článku 45 nařízení č. 1215/2012 a výše

[44] – Z bodu 30 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 vyplývá, že volba této terminologie je vysvětlena procesními úvahami, a sice snahou evropského zákonodárce soustředit do téhož řízení zahájeného na návrh účastníka, vůči němuž je výkon navrhován, přezkum ze strany dožádaného soudu všech důvodů umožňujících tomuto výkonu bránit, jak jsou uvedeny v čl. 41 odst. 2 a v článku 45 tohoto nařízení. Je třeba připomenout, že podle čl. 47 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 postup pro odepření výkonu se v rozsahu, v němž se na něj nevztahuje toto nařízení, řídí právem dožádaného členského státu

[45] – Článek 52 nařízení č. 1215/2012 spadá do oddílu 4 kapitoly III věnovaného společným ustanovením.

[46] – Je třeba dodat, že důvody uvedené v čl. 41 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 musí být stejně jako důvody uvedené v článku 45 tohoto nařízení vykládány restriktivně.

uvedeného požadavku slučitelnosti by důvod uvedený v čl. 41 odst. 2 tohoto nařízení neměl mít za cíl zpochybnit přijatelnost samotného exekučního titulu, ale mohl by se projevit možným omezením jeho účinků, a tedy omezením jeho výkonu.

49. V tomto kontextu nelze připustit, aby dožádaný soud mohl v rámci posouzení důvodu pro odepření výkonu uvedeného v čl. 41 odst. 2 nařízení č. 1215/2012 přezkoumávat správnost osvědčení, a tím i použitelnost uvedeného nařízení na návrh, který vedl k vydání rozhodnutí, což by mohlo uvedený soud vést k tomu, že by uvedené rozhodnutí zbavil jeho vykonatelnosti.

V. Závěry

50. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžné otázky Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) následovně:

„Články 45 a 46 nařízení (EU) č. 1215/2012 Evropského parlamentu a Rady ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládány v tom smyslu, že soud dožádaného členského státu, jemuž byl předložen návrh na odepření výkonu, mu může vyhovět z důvodu, že rozhodnutí a osvědčení stanovené v článku 53 tohoto nařízení, přijaté soudem členského státu původu, porušují veřejný pořádek dožádaného členského státu, pokud uplatňované nesprávné právní posouzení představuje zjevné porušení právního pravidla považovaného za zásadní v unijním právním řádu, a tudíž v právním řádu uvedeného státu. Tak je tomu v případě nesprávného použití čl. 2 písm. a) a článku 39 uvedeného nařízení, který vyžaduje, aby rozhodnutí, jehož výkon je navrhován, bylo vydáno v členském státě.

Při ověřování případné existence zjevného porušení veřejného pořádku dožádaného státu z důvodu porušení hmotněprávní nebo formální normy unijního práva musí soud uvedeného státu zohlednit skutečnost, že s výjimkou zvláštních okolností, které nadměrně ztěžují nebo znemožňují využití opravných prostředků v členském státě původu, musí právní subjekty využít v tomto členském státě všechny dostupné opravné prostředky, aby předem zabránily takovému porušení.“